Tertium datur:[71])

Nutným a postačujícím důvodem rozvodu jest nepřekonatelný odpor **buď** *důležitý* ve smyslu § 109 o. z. **nebo** *souhlasný* ve smyslu § 13i) m. z.

Z PRÁVNÍ PRAKSE

Z administrativních nálezů nejv. správního soudu.

Ručení za pojistné podle § 171 zák. č. 221/1924 postihuje nabyvatele závodu, čímž se rozumí ten, kdo jakýmkoli způsobem nastupuje v předchůdcovu hospodářskou činnost výdělečnou v závodě na vlastní účet a nebezpečenství. Při tom, jak nejvyšší správní soud vyslovil, nesejde vůbec na tom, zda původní dlužník pojišťovny závodu pozbyl či nic a zda provoz nástupcem je trvalý nebo přechodný, jen když je tu provoz téhož závodu nástupcem na jeho vlastní účet. — Tento výklad zákona, vyvozený z výrazu »nabýti«, je sotva vyvratitelný a vyhovuje také tendenci zákona, která míří k tomu, aby nositel pojištění byl chráněn před ztrátou příspěvků vůči předchůdci v podniku v těch případech, kdy podnik přejde na nový subjekt. (Nález ze 4. září 1934 čís. 16.679/34.)

Povolení k rozdělení obecního lesa podle § 21 lesního zákona č. 250/1852 ř. z. vyžaduje každá dělba lesního majetku určité obce, a to bez roz-

---

ist der Satz des bestimmten Verstandes, der den Widerspruch von sich abhalten will und, indem er dies tut, denselben begeht: A soll entweder + A oder — A sein; damit ist schon das Dritte, das A ausgesprochen, welches weder + noch — ist, und das ebensowohl als + A und — A gesetzt ist,« Hegel, Enzykl. § 119, cit. podle Eisler, Wörterbuch der philosophischen Begriffe I, 363.

Disjunkce je především logicky neúplná a nutno ji doplniti tak, že A jest buď (+ A) nebo non (+ A), kde non (+ A) zahrnuje nejen (— A), nýbrž vůbec vše, co s (+ A) se vylučuje. Proto dále nutno vyloučiti vše, co nevykazuje kvality kladu či záporu (myslíme-li na př. na čísla, tedy nulu) a omeziti úvahu na úhrn logických předmětů buď kladných, buď záporných. Teprve pak platí, že kterýkoliv z uvažovaných předmětů (A) je buď kladný (+ A) nebo záporný (— A) a vyvstává zmíněný problém noetický. Avšak při něm nejde než o dialektickou záměnu dvou významů obecného pojmu (v našem případě A): A znamená buď kterýkoli *předmět* z uvazovaného úhrnu, a pak je nutně buď (+ A) nebo (— A) a ex definitione ničím třetím. (Myslíme-li na př. na čísla a je-li A = 5, pak »5« značí nutně buď + 5 nebo — 5 a nic třetího; třetím je jen pomocný symbol »A« nebo »5«.) Anebo A znamená *abstrakci* z uvažovaných předmětů kladných či záporných (»A-ovitost«), a ta pak ovšem není ani + ani —, jsou ex definitione pojmem třetím, t. j. od předmětů, z nichž abstrahováno, různým A = / ± A /, t. j. t. zv. absolutní hodnota, která, jak z matematiky dobře známo, nemůže býti ani kladná ani záporná.

lišování, zda jde o lesní majetek územně souvislý či skládá-li se z parcel teritoriálně od sebe oddělených, a bez rozlišování, zda je možno jednotlivou, územně samostatnou parcelu, tvořící součást obecního lesního majetku, obhospodařovati jako celek. Sporná otázka byla ta, zda povolení k udělení obecního lesa je třeba i tenkráte, jestliže jednotlivé lesní parcely teritoriálně spolu vůbec nesouvisí. Nejvyšší správní soud postavil se na stanovisko, že pojem celku lesa nutno pojímati jedině s hlediska osoby majitele lesa, totiž obce. Lesní majetek obce má býti tímto ustanovením z důvodů lesněhospodářských chráněn před drobením a má býti zachován jako jednotný hospodářský celek. Proto je dělením obecního lesa podle § 21 lesního zákona každá disposice, kterou obec svůj lesní majetek zmenšuje, při čemž je lhostejné, že se snad odlučuje územně samostatná parcela, ve svém celku nedělená. Okolnost, že noví majitelé takovéto parcely nebudou ji fysicky děliti a že na ní budou hospodařiti podle jednotného plánu, může býti důležitou pro rozhodnutí zemského úřadu, zda povolení k dělbě má býti dáno či nic, avšak nezbavuje obec povinnosti toto povolení si vyžádati. (Nález z 7. září 1934 č. 16.490/34.)

Realisace soudního zabavení a přikázání k vybrání pohledávky státního úředníka na jeho služební požitky lze se domáhati jedině cestou soudní. Pohledávka státního úředníka na služební plat byla soudně zabavena a přikázána k vybrání věřiteli úředníkovu. Žádost věřitele, aby mu příslušný úřad poukázal zabavenou část platu úředníkova, vyřídil úřad sdělením, že požitky úředníkovy nedosahují minima zákonem stanoveného, takže srážky nelze prováděti. Nejvyšší správní soud stížnost proti tomuto úřednímu sdělení resp. proti výroku ministerstva, jež na podané odvolání věřitelovo zaujalo totéž stanovisko, odmítl pro nepřípustnost. Učinil tak arci z toho důvodu, že služební poměr příslušného úředníka byl soukromoprávní a že tuto povahu mají veškeré relace ze služebního poměru. Avšak lze pokládati za jisté, že i v tom případě, kdyby šlo o úředníka ve veřejnoprávním poměru, musela by býti stížnost odmítnuta pro nepřípustnost, neboť realisace zabavení a přikázání k vybrání pohledávky za státem je možná podle exekučního řádu jedině cestou soudní. Jiný způsob exekuční řád nezná, ač jinak zabavení pohledávek proti eráru věnuje v § 295 zvláštní pozornost. Že pak exekuční řád pohledávkami proti eráru mínil i pohledávky z poměru veřejnoprávního, o tom nelze pochybovati, uváží-li se, že čl. IX. č. 8 uvozovacího zákona ponechal v platnosti zákon č. 123/1882 ř. z., který jedná o exekucích proti osobám ve veřejné službě a vypočítává v § 1 nejen státní úředníky, nýbrž i osoby ve vojenské činné službě. (Nález z 10. září 1934 č. 4888/33.)

Příplatek 10% základního důchodu válečného poškozence na manželku nebo družku nepřísluší válečnému poškozenci, jestliže manžel-

ka nebo družka nemůže býti výdělečně činná, nezáleží však podle § 10 zák. č. 39/1922 na tom, zda manželka nebo družka má svůj vlastní příjem jiný či nikoli. Úřad odepřel příplatek 10% základního důchodu válečnému poškozenci, zjistiv, že jeho manželka, která s ním žila ve společné domácnosti, má vlastní příjem z pense. Nejvyšší správní soud rozhodnutí na podanou stížnost zrušil, položiv důraz na slovné znění zákona, podle něhož je příplatek vyloučen jen tehdy, jestliže manželka (družka) nemůže býti výdělečně činna. Při tom vyrovnal se i s tím, že příplatek na děti náleží poškozenci podle zákona jen tehdy, nejsou-li zaopatřeny; podobného předpisu však u manželky (družky) v zákoně není, naopak se tu klade váha pouze na možnost výdělečné činnosti. — Proti tomuto názoru soudu bylo by ovšem možno uvésti, že zákon je vybudován na zásadě, že důchod invalidní je sám o sobě určen jen jako výpomoc pro válečné poškozence, kteří nemohou sami svou existenci (neb alespoň ne v plné míře) uhájiti. Jinak by se mohlo dospěti k podivnému výsledku, že by válečnému poškozenci příslušel příplatek na manželku, která vykazuje vysoký příjem ze svého majetku, avšak nepříslušel by jinému poškozenci při nepatrném příjmu manželky, plynoucím z výdělečné činnosti. Právě u zákona s tak eminentně sociálním rázem, jako je zákon o válečných poškozencích, by podobné důsledky sotva bylo možno uznati za srovnatelné s jeho základní tendencí. (Nález z 11. září 1934 č. 17.076/34.)

Odvolá-li úřad své rozhodnutí, protože k jeho vydání nebyl příslušný, nelze bez souhlasu stěžovatele řízení o stížnosti zastaviti, neboť stěžovatel není pouhým odvoláním rozhodnutí materiálně uspokojen ve smyslu § 44 zák. o s. s-ě. Tento názor je ve shodě resp. důsledkem plenissimárního usnesení nejvyššího správního soudu č. Pres. 884/31, podle něhož lze řízení o stížnosti zastaviti podle § 44 zák. o správním soudu jedině tenkráte, byl-li stěžovatel uspokojen; uspokojení se však nerovná pouhé odvolání naříkaného rozhodnutí. Paradoxní na konkretním případě je to, že soud při jednání o stížnosti usoudil, že úřad byl kompetentní k vydání příslušného rozhodnutí a že stížnost samu jako bezdůvodnou zamítl. (Nález z 11. září 1934 č. 17.473/34.)

Nepodá-li státní úředník (zaměstnanec) námitky podle § 151 odst. 1. plat. zákona č. 103/1926 proti úpravě služebních příjmů, provedené z moci úřední, nabývá takové úřední opatření právní moci a stává se základem materielních nároků úředníkových, tímto opatřením upravených. Při převodu do nových platů podle zákona č. 103/1926 byly upraveny úředníku služební požitky. Po několika letech domáhal se úředník revise této úpravy, odvolávaje se na § 151 plat. zákona a žádaje vyšší požitky, jež prý mu příslušejí ovšem pouze na tři léta zpět od podání žádosti. Nejvyšší správní soud však vyslo-

vil zásadu, jež je nepochybně správná, že i úprava požitků zaměstnancových provedená ex officio může nabýti právní moci, nebyly-li proti ní podány námitky podle § 151, odst. 1. plat. zákona. — Snad by se jen bylo bývalo doporučovalo v nálezu zdůrazniti, že přirozeně může nabýti právní moci jen taková úprava požitků, jež má povahu správního aktu. Kdy tomu tak je, nutno posuzovati podle toho, jak úprava požitků byla provedena formálně. Jistě jde o akt, bylo-li připojeno, jak se zhusta stává, poučení o opravném prostředku. Jiná by totiž byla situace tehdy, kdyby šlo o pouhé pokladniční opatření, jež právní moci není schopno nabýti. (Nález z 13. září 1934 č. 17.301/34.)

Veřejným výprodejem podle zákona č. 26/1895 ř. z., jest takový urychlený prodej zboží, při němž majitel obchodu zcizuje v drobném celý svůj sklad zboží za účelem úplného zrušení nebo změny obchodu. Jsou-li v obchodě na skladě různé druhy zboží, sluší za výprodej pokládati i částečný prodej zboží, při němž obchodník zcizuje jen některé nebo více druhů uskladněného zboží za účelem úplného zrušení nebo přeměny příslušného oddělení obchodu. Definice soudem pro výprodej podávaná je zajisté vystihující. Není však vždy snadné ji aplikovati na konkretní případy. Ve sporu, kterého se nález týkal, byl skutkový stav ten, že velikými nápisy bylo obecenstvo vyzýváno k levným nákupům, ježto se staví nový obchodní dům. Úřad v těchto nápisech viděl ohlašování výprodeje a uložil proto obchodníku trest za přestupek zák. 26/1895 ř. z., ježto neměl pro výprodej úředního povolení. Nejvyšší správní soud však shledal úsudek úřadu o tom, že v daném případě šlo o výprodej, nelogickým, a to jednak proto, že v nápisech není o výprodeji řeči, jednak proto, že ze znění nápisů i ze skutečnosti, že se přestavuje obchodní dům, neplyne závěr, že by šlo o zcizení zboží za účelem zrušení obchodu. — Že by obchod měl býti zrušen, to skutečně ze skutkové podstaty nevyplývá, za to však z ní vyplývá, že měl býti změněn; změna však rovněž spadá do definice výprodeje. Okolnost, jaké slovo (zda »výprodej«) bylo v nápisech uvedeno, je nepochybně irrelevantní. Že pak při stavbě nového obchodního domu má obchodník zájem na tom, aby své zboží pokud možná vyprodal, je jisté. Svým přísným posuzováním skutkové podstaty umožnil takto nejvyšší správní soud obejití zákona. (Nález z 13. září 1934 č. 17.298/34.)

O samostatném provozování živnosti lze mluviti jen tehdy, jestliže provozovateli živnosti náleží zisk docílený ze živnosti a jestliže provozovatel nese i ztrátu. Ježto pak zisk i ztráta jsou početním výsledkem příjmů a vydání s provozováním živnosti spojených, lze o samostatném provozování mluviti, plyne-li provozovateli živnosti příjem a hradí-li vydá-

ní s provozem živnosti spojená. Šlo o stížnost proti trestnímu nálezu pro neoprávněné provozování živnosti. Nejvyšší správní soud zkoumal veškeré námitky stížnosti se základního stanoviska, jak bylo výše reprodukováno. Za okolností by však mohlo býti toto stanovisko poněkud úzké, neboť pro samostatnost provozování živnosti mohou býti rozhodnými i jiné skutečnosti, zejména okolnost, zda provozovatel může volně disponovati zaměstnanci živnosti, zda rozhoduje o rozsahu a způsobu provozu a pod., při čemž otázka, zda do jisté míry finanční efekt provozu nejde zcela k jeho dobru či tíži, může ustupovati do pozadí. Rozhodujícím je celý soubor skutečností, z nichž lze na samostatnost či nesamostatnost provozu živnosti souditi. (Nález ze 14. září 1934 čís. 17.256/34.)

Zákony o pozemkové reformě nemají předpisu, který by ukládal státnímu pozemkovému úřadu, aby podal stížnost proti usnesení soudnímu, jímž byl povolen bez předchozího schválení vklad práva zástavního na pozemky, na nichž poznamenáno omezení práva vlastnického zákazem zcizení a zavazení. Strana, která nabyla pozemků přídělem, zjistila, že na pozemku váze exekuční právo zástavní za pohledávku soukromého věřitele, při čemž vklad stal se bez souhlasu pozemkového úřadu. Žádost strany, aby pozemkový úřad vyzval soud ke zrušení exekuce jako nezákonné, vyřídil pozemkový úřad sdělením, že své svolení k exekuci udělil, a to tak, že dal soukromému věřiteli ujištění, že nepodá stížnost proti usnesení soudnímu, jímž exekuční vklad byl povolen. Nejvyšší správní soud stížnost proti tomuto vyřízení žádosti strany zamítl s odůvodněním, jak bylo v čele tohoto nálezu reprodukováno. Předem se soud vyrovnal s námitkou odvodního spisu pozemkového úřadu, že v daném případě nejde o rozhodnutí podle § 2 zák. o s. s-ě. Soud však vyřízení pozemkového úřadu za rozhodnutí nařikatelné pokládal, ježto prý strana něco žádala a úřad žádost zamítl. — Bylo by však dobře možno hájiti i stanovisko, že skutečně nejde v takovémto případě o rozhodnutí podle § 2 zák o s. s-ě., ježto strana nedomáhala se vydání správního aktu, nýbrž určitého postupu úřadu, který nespadá do sféry jeho činnosti vrchostenského rázu. Důraz nutno klásti na to, o č strana žádala. Pak by se dospělo k závěru, že vyřízení úřadu není správním aktem ve smyslu § 2 zák. o s. s-ě a nemůže býti stížností u nejvyššího správního soudu nařikáno. (Nález z 15. září 1934 čís. 16.612/34.)

Odepření odkladného účinku rozhodnutí podle § 77 nař. č. 8/1928 Sb. musí býti úřadem odůvodněno. Nelze z § 77 nař. č. 8/1928 vyvoditi, že by úřad mohl podle svého volného uvážení odepříti včas podanému odvolání odkladný účinek. Pokud není stanoveno jinak, má včas podané odvolání odkladný účinek a úřad může odkladný účinek odepříti jen tehdy, když okamžitý výkon je odůvodněn nebezpečím v prodlení

v zájmu strany nebo naléhavým zájmem veřejným. Tímto předpisem je tedy úřad omezen při odpírání odkladného účinku a není tudíž možno souditi, že by odepření odkladného účinku bylo v jeho volné úvaze. Neplatí tu tedy výjimka § 70, odst. 2., nýbrž pravidlo § 68, odst. 2. nař. č. 8/1928, podle něhož má rozhodnutí úřadu obsahovati také odůvodnění. Na linii ochrany občanstva proti správním úřadům je tento nález velmi cenný. Nasvědčuje také tomu, že nejvyšší správní soud bude se kloniti k přísnému výkladu volné úvahy, při níž není třeba podle § 70 nař. č. 8/1928 odůvodnění úředního rozhodnutí. (Nález z 18. září 1934 čís. 17.644/34.)

Otázka, zda akt, proti němuž je vznesen opravný prostředek, je aktem ničím, paaktem, nezpůsobilým vejíti v materiální právní moc, je pro včasnost opravného prostředku bez jakéhokoli významu. Strana podala opravný prostředek po lhůtě předepsané a bránila se proti odmítnutí svého odvolání tím, že akt, proti kterému se odvolává, nemůže vůči ní vůbec nabýti právní moci. Soud stížnost zamítl, při čemž uvedl, že strana, jež opravným prostředkem domáhá se toho, aby správní akt proti ní vydaný byl zrušen nebo změněn, má nárok jen tenkráte, aby podle obsahu opravného prostředku byl akt proti ní vydaný přezkoumán, uplatnila-li nárok ten ve lhůtě pro tento opravný prostředek stanovené. To platí pro všechny případy bez ohledu na právní povahu vydaného aktu a zejména bez ohledu na to, zda akt proti straně vydaný je či není způsobilý založiti proti ní účinky, jaké podle svého obsahu založiti měl. Otázka totiž, je-li akt, proti němuž opravný prostředek čelí, aktem způsobilým založiti proti straně materiální účinky, je již otázkou merita, jež právě na základě podaného opravného prostředku měla býti příslušným úřadem řešena, a nemůže proto míti vliv na modifikaci podmínek, předepsaných pro opravný prostředek, jímž se případně k platnosti přivádí právě nárok, aby akt, který oné způsobilosti materiální nemá, byl dovolaným úřadem i formálně odstraněn. (Nález z 18. září 1934 č. 17.519/34.)

Politickým úřadům přísluší pouze rozhodovati o opravných prostředcích proti výměrům nositelů pojištění podle zákona č. 221/24 ve znění zákona č. 184/1928, nikoli však rozhodovati o pojistné povinnosti některé osoby na žádost nositele pojištění. Okresní nemocenská pojišťovna požádala okresní úřad, aby rozhodl o pojistné povinnosti určitých osob. Rozhodnutí zemského úřadu, kterým bylo rozhodnutí okresního úřadu o této žádosti vydané potvrzeno, bylo nejvyšším správním soudem zrušeno pro nezákonnost. Podle názoru soudu, opřeného o § 239 zák. č. 221/1924 nebyl okresní úřad kompetentní, aby o žádosti nemocenské pojišťovny rozhodoval, ježto přísluší mu rozhodovati jedině o opravných prostředcích proti výměrům nositelů pojištění; takový výměr pak jeho rozhodnutí v daném případě nepředcházel. Zemský úřad byl pak povinen nález okresního úřadu,

jakožto úřadu nepříslušného, zrušiti. — Stanovisko soudu v této věci — byť i bylo zcela ve shodě se zákonem — je hodně přísné. Jestliže nemocenská pojišťovna se s rozhodnutím okresního úřadu spokojila, pak není možno očekávati, že by nový proces, který by zahájen byl jejím výměrem, přinesl něco nového. Jisto je, že by naříkané rozhodnutí muselo býti zrušeno, kdyby tuto vadu vytýkala stížnost, neboť strana má právo na to, aby nebyla v počtu zákonem stanovených instancí omezována. Nenamítala-li strana nic, nebylo nutkavého důvodu z povinnosti úřední ke zkrácení počtu instancí přihlížeti. (Nález z 18. září 1934 čís. 17.079/34.)

Neřídí-li se strana nesprávným právním poučením úřadu a podá-li opravný prostředek později, nežli v nesprávném poučení bylo uvedeno, nebo na jiném místě, nemůže uplatňovati ve svůj prospěch zásadu, že nesprávné právní poučení nemůže býti straně na újmu. Skutkový stav byl v daném případě ten, že obecní úřad v Čechách, vydav rozhodnutí ve věci stavební, připojil ke svému rozhodnutí právní poučení, že odvolání lze podati u okresního úřadu v 15 dnech. Avšak strana podala odvolání u obecního úřadu 15. den po doručení. Tu nejvyšší správní soud musel uznati, že rozhodnutí zemského úřadu, jímž bylo vysloveno, že odvolání bylo podáno opožděně, je správné, neboť strana se při podávání neřídila ani zákonem (14 dnů podle § 132 stav. řádu pro Čechy, místo podací obecní úřad) ani podle poučení, kterého se jí dostalo. Nezpůsobilo tedy újmu straně nesprávné poučení, nýbrž její vlastní zavinění. (Nález z 19. září 1934 č. 17.654/34.)

Vydá-li správní úřad v záležitosti soukromoprávní přípis, který podle svého textování má ráz úředního rozhodnutí, přisvojuje si kompetenci, která mu v této relaci nenáleží, čímž dopouští se podstatné vady řízení. Při jednání mezi ředitelstvím státních drah a majitelem vlečky o obsah vlečkové smlouvy, vydalo ředitelství majiteli vlečky přípis, jímž mu intimovalo »rozhodnutí« ministerstva železnic, dodalo, že řešení je pravoplatné, a vyzvalo ho, aby smlouvu bezpodmínečně podepsal. Toto rozhodnutí ministerstva železnic bylo na stížnost nejvyšším správním soudem zrušeno pro vadnost řízení. Bylo sice konstatováno, že věcně jde nepochybně o poměr soukromoprávní, avšak bylo shledáno, že zevní forma intimovaného výnosu ministerského je taková, že lze z ní usuzovati na autoritativní úřední akt, který však v dané relaci úřad vydati nemohl. Při tom bylo také zdůrazněno, že jak ředitelství stáních drah, tak i ministerstvo železnic mají kromě působnosti soukromoprávní (správa státních drah) v platných právních předpisech přikázanou i působnost vrchnostenského rázu. Tato působnost má pak v určitých případech své místo právě ve vztazích vlečkových (nař. č. 546/20), takže vrchnostenský akt v dané relaci vyloučen nebyl. S hlediska procesu před nejvyšším

správním soudem bylo by zajisté možno zrušiti naříkané rozhodnutí i pro nezákonnost podle § 7 zák. o s. s-ě, kdyžtě úřad — jak se praví v nálezu — porušil platné předpisy o příslušnosti úřadů. Čistší cesta vede však nepochybně k § 6 zákona o s. s-ě, ježto jde na konec o vadu procesní. (Nález z 19. září 1934 č. 17.653/34.)

Podání učiněné v jazyce československém je povinna obec za podmínek § 72, odst. 2. nař. č. 17/1926 vyříditi jedině v tomto jazyce a nikoli též v jazyce jiném. Městské zastupitelstvo v Děčíně vyřídilo české podání rozhodnutím v jazyce českém a německém. V jazykovém sporu uznal zemský úřad v Praze, že předpisu § 72 jazykového nařízení bylo vyhověno, dostalo-li se straně vyřízení českého na prvém místě a že neodporuje nařízení, bylo-li vedle vyřízení českého připojeno na druhém místě i vyřízení německé. Nejvyšší správní soud stížnosti proti tomuto rozhodnutí vyhověl a vyslovil, že za podmínek § 72, odst. 2. jazykového nařízení je obec povinna české podání vyříditi jedině v jazyce státním a že je vyloučena možnost použíti při vyřízení jazyka jiného, byť i jen vedle jazyka státního. Hlavním důvodem pro tento názor byla soudu ta okolnost, že v § 72, odst. 3. jazykového nařízení se uvádějí — na rozdíl od § 72, odst. 2. — případy, kdy obec může použíti státního jazyka a svého jednacího jazyka současně. (Nález z 21. září 1934 č. 7210/31.)

Jsou-li námitky proti volbě obecního zastupitelstva podle § 54 volebního obecního řádu podány osobou, označenou jako zmocněnec určité volební skupiny, jsou tyto námitky podány osobou nelegitimovanou a proto nepřípustné. Námitky proti volbě může ovšem podati jedině volič. Avšak volič je oprávněn námitky podati i tenkráte, označí-li se v námitkách nějakým jiným způsobem. Nesmí pouze vystupovati jménem subjektu k námitkám nelegitimovaného. V daném případě byly námitky podepsány určitou osobou s připojením dodatku »zmocněnec« volební skupiny. Jestliže osoba námitky podepsavší byla voličem, pak pouhá demonstrace její vlastnosti jako zmocněnce volební skupiny nemusí býti důvodem k tomu, aby jí byla legitimace k podání námitek odepřena. Stanovisko nejvyššího správního soudu je tu hodně rigorosní. (Nález z 24. září 1934 č. 17.910/34.)

Odejmouti lze starobní podporu přiznanou podle zákona čís. 43/1929 jedině tehdy, jestliže osobě podpory požívající dostalo se — za nezměněných jinak poměrů — zaopatření přesahujícího výši starobní podpory od subjektu, který k poskytnutí zaopatření je po zákonu povinen. Na povolení starobní podpory podle zák. č. 43/1929 není právního nároku. Byla-li však podpora přiznána, pak nabývá osoba podporovaná právního nároku na to, aby jí byla podpora vyplácena, neboť stabilita povolovacího aktu spočívá na zásadě ochra-

ny nabytých práv. Změna povolovacího aktu je podle zákona připuštěna jen za předpokladu změněných osobních poměrů, t. j. tehdy, jestliže ony osobní a hospodářské předpoklady, za nichž byla starobní podpora povolena, se změní ve prospěch osoby podporované tak, že není již vůbec třeba subsidiární pomoci státní. Takovýmto osobním předpokladem však není skutečnost, že osoba přestárlá má zaopatření, jež se nezakládá na právním titulu, neboť § 3, odst. 3. zákona vylučuje z nároku na podporu jen ty osoby, jimž se dostává zaopatření na základě právního titulu, čímž chtěl vyjádřiti myšlenku, že dobrovolné příspěvky osobám přestárlým nemají býti na úkor výplatě státní starobní podpory. (Nález z 24. září 1934 č. 17.845/34.)

Právním názorem, který nejvyšší správní soud vyslovil, jest v téže věci vázán podle § 7 o. s. s-ě a nemůže od něho ustoupiti ani tenkráte, když v jiných konkretních případech právní stanovisko změnil. V r. 1925 vyslovil nejvyšší správní soud v jednom nálezu, že nařízení č. 295/1922 Sb., pokud v § 45 stanoví, že o odvolání proti uložení disciplinárního trestu příslušníka stráže bezpečnosti rozhoduje přednosta úřadu bezprostředně nadřízeného, jest neplatné a zrušil naříkané rozhodnutí župního úřadu pro nezákonnost, ježto o odvolání měla rozhodovati vrchní disciplinární komise podle § 188 služ. pragmatiky. Toto stanovisko bylo ovšem mylné vzhledem k čl. IV. úvodu ke služ. pragmatice, podle něhož platí pro příslušníky stráže bezpečnosti pouze § 168 až 176 služ. pragmatiky, a bylo také záhy v judikatuře opuštěno. V důsledku této nové judikatury odepřela však vrchní disciplinární komise v konkretním případě, který zavdal podnět k nálezu z r. 1925, rozhodovati a prohlásila se nepříslušnou. Zemský president pak rozhodl o odvolání sám. Nejvyšší správní soud však plným právem toto rozhodnutí zrušil pro nezákonnost, poukázav k tomu, že je vázán v konkretním případě svým nálezem z r. 1925. — Tento postup nutno naprosto schvalovati, i když snad na první pohled je podivný po stránce praktické. Je-li však nutno trvati na tom, že vzhledem k § 7 zák. os. s-ě jest správní úřad právním názorem nejvyššího správního soudu vázán, pak stejná vázanost musí platit pro soud sám. (Nález z 29. září 1934 č. 3558/34.)

Musí býti k prvnímu roku ve sporech advokátských a u okresních soudů ve sporech přes 2000·— Kč jmenován zmocněncem pouze advokát?

Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 27. prosince 1933, č. j. R I 1234/33, uveřejněném ve Sbírce nálezů n. s. pod č. 13.150, vyslovil názor, že při prvním roku podle § 239 c. ř. s. musí strana, která chce býti zastoupena zmocněncem, ustanoviti zmocněncem